

Datum van inontvangstneming : 21/07/2021

Zaak C-312/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

19 mei 2021

Verwijzende rechter:

Juzgado de lo Mercantil n.º 3 de Valencia (handelsrechter nr. 3 Valencia, Spanje)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 mei 2021

Verzoekende partij:

■■■■■ ■■■■■ S. L.

■■■■■

Verwerende partij:

Daimler AG

Voorwerp van het hoofdgeding

„Vrachtwagenkartel” – Procedure betreffende privaatrechtelijke handhaving van het mededingingsrecht – Schadevordering wegens inbreuk op artikel 101 VWEU – Waarschijnlijke gedeeltelijke toewijzing van de vordering – Verdeling van de proceskosten – Begroting van de schade door de rechter – Hoedanigheid van verwerende partij

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Verzoek om een prejudiciële beslissing tot uitlegging – Artikel 267 VWEU – Mededinging – Artikel 101 VWEU – Richtlijn 2014/104/EU – Doeltreffendheidsbeginsel – Verenigbaarheid van de nationale regeling voor de verdeling van de proceskosten met het recht op volledige vergoeding van de schade die de benadeelde heeft geleden als gevolg van een inbreuk op het

mededingingsrecht – Artikel 47 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie – Begroting van de schade door de rechter – Voorwaarden en grenzen – Informatie-asymmetrie – Toegang van de benadeelde tot het deskundigenrapport van de inbreukpleger – Schadevordering tegen een adressaat van het inbreukbesluit die het door de benadeelde gekochte product niet in de handel heeft gebracht

Prejudiciële vragen

- i) Is een regeling als die van artikel 394, lid 2, [van de Ley de Enjuiciamiento Civil (Spaanse wetboek van burgerlijke rechtsvordering)], op grond waarvan de benadeelde kan worden verwezen in een deel van de proceskosten op basis van het bedrag van de door hem ten onrechte betaalde prijsverhogingen dat aan hem wordt terugbetaald nadat zijn schadevordering wegens inbreuk op het mededingingsrecht gedeeltelijk wordt toegewezen – waarbij wordt uitgegaan van een oorzakelijk verband tussen de inbreuk en het ontstaan van de schade, die in de procedure met zekerheid wordt erkend en begroot en waarvoor een vergoeding wordt toegekend –, verenigbaar met het recht op volledige vergoeding van de schade die de benadeelde heeft geleden als gevolg van een mededingingverstorende gedraging zoals bedoeld in artikel 101 VWEU?
- ii) Omvat de bevoegdheid van de nationale rechter om het bedrag van de schade te ramen de subsidiaire en autonome vaststelling van de omvang van de schade, wanneer er sprake is van informatie-asymmetrie of van onoverkomelijke moeilijkheden bij de vaststelling van de omvang van de schade, die de uitoefening van het recht op volledige vergoeding van de schade die de benadeelde heeft geleden als gevolg van een mededingingverstorende praktijk zoals bedoeld in artikel 101 VWEU juncto artikel 47 van het Handvest, niet mogen bemoeilijken, ook wanneer de partij die is benadeeld door een inbreuk op de mededinging in de vorm van een kartel dat tot prijsverhogingen heeft geleid, tijdens de procedure toegang heeft verkregen tot de gegevens waarop de verweerder zich in zijn deskundigenrapport heeft gebaseerd om het bestaan van vergoedbare schade uit te sluiten?
- iii) Omvat de bevoegdheid van de nationale rechter om het bedrag van de schade te ramen de subsidiaire en autonome vaststelling van de omvang van de schade, wanneer er sprake is van informatie-asymmetrie of van onoverkomelijke moeilijkheden bij de vaststelling van de omvang van de schade, die de uitoefening van het recht op volledige vergoeding van de schade die de benadeelde heeft geleden als gevolg van een mededingingverstorende praktijk zoals bedoeld in artikel 101 VWEU, gelezen in samenhang met artikel 47 van het

■■■■ ■■■■

Handvest, niet mogen bemoeilijken, ook wanneer de partij die is benadeeld door een inbreuk op de mededinging in de vorm van een kartel dat tot prijsverhogingen heeft geleid, zijn schadevordering instelt tegen een van de adressaten van het administratieve besluit, die hoofdelijk aansprakelijk is voor die schade, maar het product dat of de dienst die de benadeelde in kwestie heeft aangeschaft niet in de handel heeft gebracht?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Beginsel van doeltreffendheid van het Unierecht

Artikel 101 VWEU

Artikel 47 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”)

Richtlijn 2014/104/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie: overwegingen 14, 15, 45 en 46 en artikelen 3, 4 (impliciet), 5, 11 en 17

Arresten van het Hof van Justitie van 16 juli 2020, Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (C-224/19 en C-259/19, EU:C:2020:578), en 20 september 2001, ■■■■ (C-453/99, EU:C:2001:465)

Bij het Hof van Justitie aanhangige zaken C-267/20 en C-163/21

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Ley de Enjuiciamiento Civil (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „LEC”); artikelen 394 en 283 bis

Código Civil (burgerlijk wetboek; hierna: „CC”): artikel 1902

Korte uiteenzetting van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 Op 11 oktober 2019 heeft ■■■■ ■■■■ S. L. volgens de gewone procedure een schadevordering ingesteld tegen Daimler AG wegens inbreuk op het mededingingsrecht (artikel 101 VWEU), welke vordering aanvullend was gebaseerd op artikel 1902 CC. De inbreuk, die was vastgesteld bij besluit van de Commissie van 19 juli 2016 (zaak AT.39824 – vrachtwagens), bestond uit de onderlinge afstemming tussen verweerster en andere Europese vrachtwagenfabrikanten, in de periode 1997-2001, met als doel om de brutoprijzen van bepaalde typen vrachtwagens vast te stellen en te verhogen

alsook om de kosten van de invoering van nieuwe technologieën voor de controle van verontreinigende emissies door te berekenen.

- 2 Verzoekster stelt dat zij tijdens de duur van het kartel vrachtwagens van de merken Mercedes, Renault en Iveco heeft gekocht met dezelfde technische kenmerken als de vrachtwagens waarop de beboete gedraging betrekking had. Verweerster is fabrikant van vrachtwagens van het merk Mercedes. Verzoekster betoogt dat zij als gevolg van de inbreukmakende gedraging van verweerster schade heeft geleden in de vorm van hogere prijzen voor de aangekochte vrachtwagens. Verzoekster heeft een deskundigenrapport overgelegd waarin de geleden schade is gekwantificeerd.
- 3 Op 11 augustus 2020 heeft verweerster verzocht om Renault Trucks SAS en Iveco SPA in het geding te roepen. Daarbij wees verweerster erop dat een deel van de vrachtwagens waarop de vordering betrekking heeft niet door haar is geproduceerd, maar door andere adressaten van het besluit van de Commissie, zodat bij voortzetting van de procedure zonder deelname van die fabrikanten ernstig afbreuk zou worden gedaan aan het recht van verdediging van zowel die fabrikanten als verweerster zelf, aangezien de vaststelling van de prijs die klanten zoals verweerster uiteindelijk betalen voor de aankoop van vrachtwagens een proces is waarbij een groot aantal factoren een rol spelen, die voor elke fabrikant anders zijn en waarvan verweerster derhalve geen kennis heeft met betrekking tot de vrachtwagens die door andere fabrikanten zijn geproduceerd en in de handel gebracht.
- 4 De verwijzende rechter heeft het verzoek tot oproeping in het geding afgewezen op grond dat niet was voldaan aan de wettelijke voorwaarden daarvoor, en de procedure is voortgezet met Daimler als enige verweerster.
- 5 Op 12 november 2020 heeft verweerster haar verweerschrift ingediend, waarin zij verzoekt om afwijzing van de vordering. Samengevat betoogt zij dat de zaak uitsluitend op basis van het nationale recht moet worden beslecht, dat de door de Commissie geconstateerde inbreuk niet het soort inbreuk is waarbij het bestaan van schade kan worden vermoed, en dat de schade niet wordt onderbouwd door het door verzoekster overgelegde deskundigenrapport. In verband met dat laatste aspect heeft verweerster op 25 januari 2021 haar eigen deskundigenrapport ingediend, waarin zij de gronden, aannamen en methoden van het deskundigenrapport van verzoekster categorisch van de hand heeft gewezen.
- 6 Op 28 januari 2021 is, na een uitdrukkelijk aanbod daartoe van verweerster, overeengekomen dat verzoekster toegang zou krijgen tot alle gegevens die in het deskundigenrapport van verweerster in aanmerking waren genomen, met het tweeledige doel een kritisch onderzoek van dat rapport en een eventuele herformulering van het eerder door verzoekster ingediende rapport mogelijk te maken.

- ■■■■
- 7 Op 18 maart 2021 heeft verzoekster een technisch rapport met de resultaten van het onderzoek van de gegevens van verweerster ingediend, zonder evenwel haar eigen rapport aan te passen.
  - 8 Ter terechtzitting van 25 maart 2021 is, nadat partijen mondeling kritiek hadden geleverd op elkaars deskundigenrapport en beide partijen hun conclusies hadden genomen, besloten de behandeling te schorsen en het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de bovengenoemde vragen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 9 De voornaamste argumenten van partijen worden weergegeven in de punten 1 tot en met 8 hierboven.

Korte weergave van de motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Eerste prejudiciële vraag – Is de Spaanse regeling voor de verdeling van de proceskosten verenigbaar met het recht op volledige vergoeding van de schade die de benadeelde heeft geleden als gevolg van een inbreuk op artikel 101 VWEU?

- 10 In de Spaanse civielrechtelijke procedure wordt, specifiek ingevolge artikel 394, lid 1, LEC, het beginsel van de „vencimiento objetivo” („objectieve overwinning”) gehanteerd, dat met zich meebrengt dat de proceskosten [altijd] worden gedragen door de partij die in het ongelijk is gesteld, zodat de partij waarvan de vordering wordt afgewezen de wederpartij het [volledige] bedrag van de door die partij gemaakte proceskosten moet vergoeden. De toepassing van deze regel kan alleen worden gewijzigd wanneer er bij de rechter die de zaak behandelt bijzondere twijfels zijn gerezen, die een andere oplossing rechtvaardigen.
- 11 In geval van gedeeltelijke toewijzing van de vorderingen van een partij staat artikel 394, lid 2, LEC eraan in de weg dat de wederpartij kan worden verplicht tot betaling van alle veroorzaakte proceskosten, behoudens in het buitengewone geval dat er sprake is van lichtzinnig procederen. Bijgevolg kan de partij die in de procedure in het ongelijk is gesteld in geval van gedeeltelijke toewijzing niet worden veroordeeld tot betaling van de volledige proceskosten. De Tribunal Supremo (hoogste rechterlijke instantie, Spanje) heeft in zijn rechtspraak getracht deze procedureregels minder strikt te maken, door wanneer het verschil tussen het gevorderde en het toegewezen bedrag gering is, veroordeling in de [volledige] proceskosten toch toe te staan.
- 12 Volgens de verwijzende rechter is het in casu zeer waarschijnlijk dat de vordering slechts gedeeltelijk wordt toegewezen. Die verwachting baseert hij op het feit dat algemeen wordt aanvaard dat de door een inbreuk op artikel 101 VWEU veroorzaakte schade niet onmiddellijk duidelijk is, doch slechts bij benadering kan

worden vastgesteld, dat in gevallen waarin een deskundigenrapport, zoals dat van verzoekster in onderhavige zaak, niet overtuigend is bevonden, er doorgaans een bedrag wordt toegekend dat veel kleiner is dan dat van de oorspronkelijk gevorderde schadevergoeding, en dat uit het grote aantal procedures in Spanje met eenzelfde voorwerp als dat van de onderhavige procedure blijkt dat schadevorderingen zelden volledig worden toegewezen.

- 13 De verwijzende rechter vraagt zich af of de toepassing van artikel 394, lid 2, LEC verenigbaar is met het recht op volledige vergoeding van de partij die is benadeeld door een inbreuk op artikel 101 VWEU, en met het beginsel van doeltreffendheid van het Unierecht. In zijn arrest *Caixabank en Banco Bilbao Vizcaya Argentaria* (C-224/19 en C-259/19) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verklaard dat de Spaanse regeling voor de verdeling van de kosten onverenigbaar is met het beginsel van doeltreffendheid van het Unierecht inzake consumentenbescherming, aangezien die regeling obstakels kan opwerpen die consumenten kunnen ontmoedigen om de hun door die regeling verleende rechten uit te oefenen en afbreuk kunnen doen aan de materiële draagwijdte van de erkenning van die rechten. De verwijzende rechter vraagt zich af of deze redenering kan worden toegepast op een situatie als die in casu aan de orde is, waarin voor de persoon die stelt schade te hebben geleden als gevolg van een inbreuk op artikel 110 VWEU de te ontvangen schadevergoeding aanzienlijk kan worden verlaagd door de toepassing van artikel 394, lid 2, LEC in omstandigheden die vergelijkbaar zijn met die welke hebben geleid tot de in bovengenoemde zaak gestelde prejudiciële vragen, dat wil zeggen in omstandigheden waarin kan worden verwacht dat de schadevordering gedeeltelijk zal worden toegewezen. Voorts wijst de verwijzende rechter erop dat het Hof van Justitie in zijn arrest [REDACTED] (C-453/99), en ook daarna, herhaaldelijk heeft verklaard dat het recht op volledige vergoeding van de partij die is benadeeld door een inbreuk op artikel 101 VWEU voortvloeit uit de volle werking van die bepaling en uit het nuttig effect van het verbod dat door die bepaling wordt opgelegd.
- 14 Ten slotte is de verwijzende rechter van oordeel dat de Spaanse regeling inzake de verdeling van de proceskosten een beperkende invloed heeft op de omvang van de schadevergoeding die wordt toegekend aan de partij die is benadeeld door een inbreuk op artikel 101 VWEU, en een belemmering kan vormen voor de uitoefening van het door deze bepaling toegekende recht op schadevergoeding. In een situatie waarin de schadevergoeding die zal worden toegekend niet hoog is, en gezien de moeilijkheden en kosten die een procedure tot privaatrechtelijke handhaving van het mededingingsrecht met zich meebrengt, kan de benadeelde worden ontmoedigd om zijn vordering in te stellen, gelet op het risico dat zijn procedurekosten niet worden vergoed, zelfs wanneer zijn schadevordering – ook al is het slechts ten dele – wordt toegewezen.
- 15 De verwijzende rechter merkt op dat vanuit het perspectief van de vermeende inbreukpleger de trage ontwikkeling van de rechtspraak ter zake momenteel ook de mogelijkheid uitsluit om in elk specifiek geval eventuele relevante twijfels over het bestaan van vergoedbare schade te beoordelen. In zaken als de onderhavige

hebben de Spaanse rechters in het algemeen en bij herhaling geoordeeld dat de aan de orde zijnde gedraging schade veroorzaakt, waardoor verwijzing in de proceskosten niet kan worden uitgesloten op grond van twijfels die een procedureel standpunt rechtvaardigen waarmee het bestaan van dergelijke schade nadrukkelijk en bij voortdoring wordt ontkend.

Tweede prejudiciële vraag – Is er nog sprake van informatie-asymmetrie die een grond vormt voor de rechterlijke schatting van de door de benadeelde partij geleden schade, wanneer de benadeelde toegang heeft verkregen tot de gegevens waarop de inbreukpleger zijn deskundigenrapport heeft gebaseerd?

- 16 De verwijzende rechter verzoekt om een uitlegging van het begrip „onmogelijk of buitensporig moeilijk” in het kader van de bewijsvoering door de benadeelde partij als grondslag voor de rechter om de mogelijk geleden schade te kwantificeren, gelet op de beginselen van hoor en wederhoor en verdediging van de verweerder en de grenzen die in dit verband aan de rechterlijke beoordelingsvrijheid moeten worden gesteld.
- 17 De omzetting van richtlijn 2014/104, en met name artikel 5 ervan, heeft geleid tot artikel 283 bis LEC, houdende een verfijnd en uitgebreid mechanisme voor het verkrijgen van toegang tot de informatie die nodig is om een procedure tot privaatrechtelijke handhaving van het Europees mededingingsrecht te kunnen voorbereiden met inachtneming van de in dat artikel 5 neergelegde beginselen (onderbouwing, relevantie, nuttigheid, evenredigheid, vertrouwelijkheid). Zoals wordt erkend in de overwegingen 14, 15, 45 en 46 van de richtlijn, bestaat het voornaamste doel van dit mechanisme voor toegang tot informatie erin de benadeelde de gelegenheid te bieden de informatie te verkrijgen die hij nodig heeft om bewijs te leveren voor het bestaan en de omvang van de schade die hij stelt te hebben geleden als gevolg van een reeds eerder door een mededingingsautoriteit vastgestelde inbreuk die kan worden toegeschreven aan de verweerder. Ofschoon het bewijzen van schade kan worden vergemakkelijkt door uit te gaan van bepaalde vermoedens, kan de bewijsvoering ten aanzien van de omvang van de schade in sommige gevallen echter dermate moeilijk zijn dat het rechters is toegestaan om een alternatieve berekening te maken.
- 18 De verwijzende rechter is derhalve van mening dat richtlijn 2014/104 niet alleen een verbod van overcompensatie (artikel 3) oplegt, maar rechters ook een subsidiaire bevoegdheid verleent om de door de benadeelde geleden schade te kwantificeren in gevallen waarin het praktisch onmogelijk of buitensporig moeilijk is om de geleden schade op basis van het beschikbare bewijsmateriaal nauwkeurig te begroten (artikel 17, lid 1). Al met al moeten dit soort oplossingen volgens de verwijzende rechter worden voorbehouden voor gevallen waarin de rechter na afloop van de procedure en op grond van het daarin aangevoerde bewijsmateriaal van oordeel is dat er tussen partijen een informatie-asymmetrie bestaat en dat er bijzondere bewijsmoeilijkheden zijn die de benadeelde niet kan overwinnen.

- 19 De verwijzende rechter merkt op dat de onderhavige zaak vragen oproept die niet zijn gesteld in de vergelijkbare bij het Hof van Justitie aanhangige zaken, te weten zaak C-267/20 (temporele toepassing van richtlijn 2014/104) en zaak C-163/21 (uitbreiding van de toegang tot de bronnen van bewijsmateriaal), aangezien deze zaak draait om de voorwaarden waaronder de rechter de schade kan begroten.
- 20 Volgens de bovengenoemde Spaanse bepalingen, de aangehaalde Spaanse rechtspraak en de praktijk in dit soort zaken, waarvan er zeer veel aanhangig zijn gemaakt, moet deze zaak, aangezien het rapport van verzoekster, als zijnde niet overtuigend, van de hand is gewezen en is geoordeeld dat er onvoldoende bewijs is om het vermoeden van schade te weerleggen, worden afgesloten met een (lagere) schatting van de schade door de rechter, hetgeen zou leiden tot een gedeeltelijke toewijzing van de vordering.
- 21 In casu heeft verzoekster, die toegang heeft gehad tot een groot aantal door verweerster in het kader van dezelfde procedure gebruikte gegevens, echter geweigerd haar deskundigenrapport te herformuleren, voornamelijk omdat zij vermoedde dat die gegevens waren gemanipuleerd. Deze omstandigheid vormt een kwalitatief verschil met de meest gangbare en recente Spaanse rechtspraak.
- 22 Verzoekster heeft dus onder dezelfde voorwaarden als verweerster toegang gehad tot dezelfde gegevens. Aangezien haar deskundigenrapport van de hand is gewezen, is het de vraag of er nog steeds sprake is van een informatie-asymmetrie die verder ingrijpen van de rechter rechtvaardigt.
- 23 Alles overwegende, acht de verwijzende rechter het noodzakelijk om het Hof van Justitie te vragen op grond van wat voor soort informatie-asymmetrie hij de omvang van de mogelijk door verzoekster geleden schade anders kan kwantificeren, en met name hoe hij kan bepalen of deze asymmetrie als een dergelijke informatie-asymmetrie moet worden gekwalificeerd dan wel moet worden gezien als een asymmetrie die normaliter inherent is aan elke zaak betreffende een inbreuk op het mededingingsrecht. De verwijzende rechter wenst te vernemen welke beginselen ten grondslag liggen aan de praktische toepassing van de mechanismen van artikel 5 van richtlijn 2014/104, hoe deze zich verhouden tot de dogmatische onderbouwing ervan en wat de grenzen zijn van de rechterlijke bevoegdheid om de schade te begroten in gevallen dat er onvoldoende bewijs is aangedragen, mede gelet op artikel 47 van het Handvest (daar verweerster tot de uitspraak van de rechter niet op de hoogte is van de onderbouwing, noch van de inhoud van de rechterlijke schatting van de schade).

Derde prejudiciële vraag – Is er nog sprake van informatie-asymmetrie die een grond vormt voor de rechterlijke schatting van de door de benadeelde partij geleden schade, wanneer de vordering tot schadevergoeding is gericht tegen een adressaat van het inbreukbesluit die het product dat of de dienst die de benadeelde in kwestie heeft gekocht niet zelf in de handel heeft gebracht, terwijl de benadeelde partij de door hem in de procedure gevorderde schadevergoeding heeft gebaseerd op die aankoop?

- ■■■■
- 24 Met deze vraag verzoekt de verwijzende rechter om verduidelijking van de voorwaarden en gronden voor toepassing van de rechterlijke schatting van de schade die is geleden als gevolg van een inbreuk op artikel 101 VWEU, gelet op het recht van verdediging van verweerster zoals vervat in artikel 47 van het Handvest.
  - 25 De Spaanse regeling erkent de bevoegdheid van de schuldeiser om zijn vordering gelijktijdig of subsidiair tegen elke hoofdelijke debiteur in te stellen. Op het gebied van schadevergoeding wordt ernaar gestreefd de benadeelde daadwerkelijk schadeloos te stellen en de aansprakelijkheid te verdelen over de veroorzakers van de schade, op een soortgelijke wijze als in van artikel 11 van richtlijn 2014/104 inzake de hoofdelijke aansprakelijkheid van de verschillende ondernemingen die inbreuk op het mededingingsrecht hebben gemaakt.
  - 26 Op grond van het voorgaande erkent de Spaanse wetgeving de passieve legitimiteit van een onderneming die inbreuk maakt op het mededingingsrecht, zodat die onderneming verplicht is de schade van de door de inbreuk benadeelde persoon te vergoeden, ook indien deze persoon schade heeft geleden door de aankoop van een product of -dienst waarop een prijsafspraken van een kartel betrekking had en dat/die door een andere adreassaats van hetzelfde inbreukbesluit in de handel is gebracht. Volgens de Spaanse wetgeving kunnen in dat laatste geval derden die geen verwerende partij zijn niet worden gedwongen om in de procedure mede als verwerende partij op te treden (al kunnen zij wel vrijwillig aan de procedure deelnemen). Partijen kunnen wel bewijsverzoeken indienen die zijn gericht tot die derden. Daartoe is artikel 283 bis LEC een geschikt instrument, ook al houdt het geen verband met de regels inzake de termijnen voor de beantwoording van de vordering door de persoon die in eerste instantie in de procedure is gedagvaard, zodat het niet beschikbaar zijn van informatie die nodig is om een adequaat verweer te kunnen voeren geen grond is die de verweerder ontslaat van zijn verplichting om binnen een korte, niet voor verlenging vatbare termijn op de vordering te reageren.
  - 27 In casu heeft verzoekster haar schadevordering tegen Daimler AG ingesteld wegens schade die zij, althans ten dele, zou hebben geleden als gevolg van de aankoop van producten die door derden in de handel zijn gebracht; slechts een deel van de producten waarop de vordering betrekking heeft, is immers rechtstreeks bij verweerster aangekocht.
  - 28 Volgens de verwijzende rechter is het evident dat een inbreukpleger altijd over meer informatie betreffende de inbreuk zal beschikken dan degene die daardoor potentieel wordt benadeeld. Het is evenwel veel minder evident, en geenszins gerechtvaardigd, om aan te nemen dat elke inbreukpleger beschikt over meer economische informatie over de complexe activiteiten van de overige inbreukplegers – in het bijzonder met betrekking tot specifieke handelingen die verband houden met de schade die aan de benadeelde partij kan zijn toegebracht – en dat die informatie geschikt en volledig genoeg is om verweer te kunnen voeren. Evenzo is het minder evident dat het feit dat elke partij in een Spaanse civiele

procedure in gelijke mate over bepaalde bewijsinstrumenten kan beschikken, met zich mee zou brengen dat van de inbreukpleger kan worden verlangd dat hij uitvoerig bewijsmateriaal aanvoert dat tegen andere inbreukplegers is gericht, ook wanneer de benadeelde heeft besloten zijn vordering in te stellen tegen een persoon die niet de zakelijke relatie is aangegaan waarop de schadevordering is gebaseerd.

- 29 De verwijzende rechter vraagt zich derhalve af of er in dergelijke gevallen nog steeds moet worden aangenomen dat er sprake is van een informatie-asymmetrie tussen partijen die de uitoefening rechtvaardigt van de bevoegdheid om de omvang van de door de verzoekster geleden schade in rechte vast te stellen, ook al is het door haar overgelegde deskundigenrapport van de hand gewezen.